

(דף כב ע"א) וגומר, ודוד בגין דהיה ידע דכל רעותא וחילא ותוקפא דמלפא בה, אמר (תהלים כז ג) אם תחנה וגומר, בזאת אני בוטח, דאתמר עליה (שם קג ט) ומלכותו בכל משלה, ומאן דלא שית לפיה גם לזאת, עליה אתמר (שם צב ז) וכסיל לא יבין את זאת.

ובגין דא כד ישראל בעאן בעותין למלפא, אמרין לה (שיר ו א) אנה הלך דודך, דאתמר ביה ברח דודי, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך, בכמה בקשות דצלותין ובעותין, דבגינה איהו נחית עלן, דלא זו מננא אלא בגין דלא נהגנא יקרא בה, דבגינה תהו אסיר עמנא כל שית יומין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח, דהכי איהי שכינתא סתימא עמיה ביומא דחולא, בשושנה דאיהי אטימא, וביומא דשבתא וביומא דחדשא וביומין טבין אתפתחת, לקבלא ריחין ובוסמין, ולירתא נפשין וענוגין לבגניהו.

ווי לון לבני נשא, דקודשא בריה הוא אסיר עמהון בגלותא, ושכינתא אסירת עמהון, ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים, ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה, איהי תליא בידיהון, דחמשיין תרעין דחירו עמה, לקבל חמשיין זמנין דאדפר יציאת מצרים באורייתא, דא הוא (שמות ב יב) ויפן כ"ה וכ"ה, באלין חמשיין אתוון דמיחדין ליה בכל יומא פעמים שמע ישראל, דאית בהון כ"ה וכ"ה אתוון, וירא פי אין איש דאתער לה בגניהו.

ואיהי משגיח מן החלונות, דאתמר בהון חלו נא פני אל ויחננו, לההיא דאתמר בה (במדבר יב ג) אל נא רפא נא לה, דאסוותא בידיה, דאיהו יד פשוטה לקבל שבים, (שמות ב יב) וירא פי אין איש, ואיהי (שופטים ה כח) בעד החלון נשקפה, ותיכב בתרויעה דאיהי יכבא, דאתמר בה (בראשית ח ו) ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה, ודא יום הכפורים דתיבת נח היא אימא עלאה, חלון דילה הוא עמודא דאמצעייתא, דביה אור, ותורה אור, ואיהו אור הגנוז.

ויפן פה וכה, מציין מן חתרפים, אלו עשרת ימי תשובה, וירא פי אין איש, ועוד משגיח מן החלונות אלין חלונות דבי כנישתא, דאבא ובנוי אינון בבית (הכנסת) אסירן, ואיהו בכל יומא אשגחותיה עליהו, ויהיב לון מזונא.

ויפן פה וכה, אם אית מאן דיתער בתיובתא לתברא בית אסורין דלהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן פה וכה וירא פי אין איש, אלא איש לדרבו פנו, בעסקין דלהון, באורחין דלהון, איש לבצעו מקצעהו, בבצעא דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולאן אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח כא), אנשי חיל, יראי אלהים, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא בלהו צווחין בעלותין ביומא דכפורי בכלבים, הב לנא מזונא, וסליחה וכפרה וחי, פתבנו לחיים, ואינון עזי נפש בכלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריה הוא, דאיהי מרחקא מניה, למחדר לגביה, ואדמין לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסופא ועונה, דאיהי עונת זוגייהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה פסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאיל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תטש תורת אמה, פסותה (דף כב ע"ב) דא כסופא דציצית, ועטיפו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטף, ועונתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויעאה הנם אין פספ (שמות כא יא), לית ליה פסופא מן שכינתא, חציף איהו, ועוד אין פספ לא יהא ליה פסופא לעלמא דאתי.

והו פל אלה ופעל א"ל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט), ובגין דא פי היא כסותה לבדה, דא גלגולא קדמאה, היא שמלתו לעורו, דא גלגולא תניינא, במה ישכב, דא גלגולא תליתאה, ואלין אינון תלת לבושין, דתלת פסויין, דתלת גוויין דעינא, דאינון לבושין לבת עין, דאיהי נשמא.

ובאלין תלת אתמר (שמות כג יז) שלש פעמים בשנה יראה פל זכורה, ולקבל תלת זמנין אינון תלת גוויין דשרגא, דאתמר בהו (שם ג ב) וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא הא גוון חד, בלבת אש מתוך הסנה הא גוון תניינא, וירא והנה הסנה בער באש הא תלתא, ואינון לקבל שלשה גוויין דעינא, בלבת אש דא בת עין, בטהו זמנא דיהוון נהירין תלת גוויין דעינא, דאינון לקבל תלת גוויין דקשת, מיך וראיתיה לזכר ברית עולם (בראשית ט טז), ובהווא זמנא פי עין בעין יראו בשוב יי' ציון (ישעיה נב ה).

אור דעינא הוא עמודא דאמצעייתא, בת עין ביתא דילה, בטהווא זמנא דיתפני ענא מן בת עינא, דאתמר בה (איכה ג מד) ספתה בענין לה וגומה, דאיהי תבלול דעינא, דא רומי רבתא, שכינתא עלאה עתידה למימר לקודשא בריה הוא, למה תעמוד בחוץ, ואנכי פניתי הבית (בראשית כד לא), אנכי דיעיאת מצרים, ואף על גב דאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, דאיהי שכינתא, דאיהי אסורה בגלותא, שכינתא עלאה יפרוק לה, הדא הוא דכתיב (רות ג יג) אם יגאלך טוב יגאל, ואם לא יחפץ יגאלך ויגאלתיך אנכי, חי יי' שכבי עד הבקר, דאיהי ימינא פשוטה לקבל שנים, דלית מלתא דא תליא אלא בתיובתא, ימין עלאה דשכינתא.

בהווא זמנא שכינתא עלאה פנשר יעיר קנז (דברים לב יא), דאיהו ירושלם, ק"ן ו' על גוזליו ירחף, יפרוש פנפיו יקחהו ישאהו על אברתו, הדא הוא דכתיב (שמות יט ד) ואשא אתכם על פנפי נשרים ואביא אתכם אלי.

דבזמנא דשכינתא איהי בגלותא, אתמר בה (בראשית ח ט) ולא מעאה היונה מנוח וגומה, אלא בשבת וימין טבין, ובהווא זמנא אתייחדת עם בעלה, וכמה נפשות יתרון קא נחתין עמה, לדירא בישראל, הדא הוא דכתיב (שמות לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת לדרתם, זכאה איהו מאן דמתקן לה דירה נאה בלביה, וכלים נאים באיברים דיליה, ואשה נאה דאיהי נשמתייה, דבגינה שריא שכינתא עלאה דאיהי נשמת פל חי עליה, וקודשא בריה הוא איהו שבת בחה, וינפש בחה, בשכינתא עלאה איהו שבת עליהו, ובשכינתא תתאה איהו וינפש עליהו, ויהיב לון נפשאן יתרון.

דאינון בתולות אחריה רעותיה, דקא אתיאן עמה, וכמה מלאכים ממנן ומשמשיין דלהון קא
אתיאן עמהון, דאינון שבועין, דתליין מן זכור ושמורת, ודא איהו ויכל"ו, פליל שבועין ותריין,
ואתקריאו אלין נפשות אושפזין, בגין דלא שריאן בישראל אלא פיום השבת, וכד נפיק שבת
בלהו חזרין לאתרייהו.

ונשמתיין דאינון מסטרא דשכינתא עלאה אתקריאו אפרוחין, ונפשין מסטרא דשכינתא תתאה
אקרוין ביצים, ודא איהו רזא דהפורס סבת שלום עלינו, אימא עלאה דאיהי סבת שלום דמסבך
עליהו, ושלום עמה, דאתמר ביה (במדבר כה יב) הנני גותן לו את בריתי שלום, ואית סופה לתתא
כ"ו ה"ם דאיהו יאהדונה"י, סופת שלום, כו"ם, ת' דאיהו תפארת.